

fandt denne Demonstration med Skolebørnene som Staffage og al den øvrige Rummel for usmagelig og usømmelig“.

Selv Socialdemokraterne har altsaa indtaget samme Standpunkt, som jeg her har hævdet. Jeg maa dog gøre det ærede Medlem Hr. Sundbo en uforbeholden Undskyldning, naar jeg siger „Socialdemokraterne“, altsaa alle Socialdemokrater, for det ærede Medlem Hr. Sundbo har indtaget en anden Stilling, og jeg synes, den er karakteristisk for det ærede Medlem. Det ærede Medlem kom ind paa denne Affære, og saa sagde det ærede Medlem om de Danske dernede næsten alt det onde, som kan siges i denne Forbindelse. Han siger: „I et bestemt Tilfælde har Soldaterne grebet ind paa uheldig Maade. Under den tyske Hjemstavnsfest i Tønder den 19. Juni blev der i Højrepressen klaget i stærke Toner over, at Tyskerne havde rejst en Æreport lige ved den danske Soldatervagt. Det er nu ikke rigtigt, jeg har ladet Afstanden opmaale, og det viser sig, at der var 23 m fra Æreporten til Soldatervagten, saa det var ikke just „lige ved“. Men dertil kommer, at Æreporten ikke kunde rejses længere ude, fordi de ikke havde Tilladelse dertil fra Amtet. Derimod havde de Tilladelse fra Byen til at rejse den, hvor den stod, og det fra alle rette vedkommende“. Senere hen siger det ærede Medlem: „Derimod var det ikke korrekt, at de danske Soldater i et Automobil kørte gennem Æreporten og forsøgte at stikke de tyske Flag ned“. Lidt senere siger han: „Nu skal Soldaterne imidlertid noget undskyldes i denne Sag, for de var sikkert blevet stærkt ophidset af Chauvinisterne dernede, for hvilke Bankdirektør Rossen og hans Frue nok er de rette Førere“.

Det ærede Medlem ved paa en Prik alle de Fejl, de Danske har begaaet dernede — jeg har for Resten lige paavist, at Fremstillingen er ukorrekt, for Tyskerne har ikke haft Tilladelse til at anbringe Æreporten dér med de Flag. Men saa kommer det ærede Medlem til Tyskerne, og hvad siger han saa? Han siger noget, som maa lyde forbavsende for os alle: „Nu skal jeg ikke sige noget om, hvorledes Tyskerne er optraadt, for jeg har ikke overværet det“. Jeg kunde have ønsket,

at det ærede Medlem havde sagt de Ord allerede, da han saa kraftigt kritiserede Danskerne, og ikke havde ventet med at sige det, til han kom til Omtalen af Tyskerne. Havde det ikke været nok saa rigtigt af det ærede Medlem at undersøge, hvad „Sønderjydsk Socialdemokrat“ netop sagde om det Spørgsmaal?

Det ærede Medlem Hr. Stauning, Socialdemokratiets Ordfører, har været inde paa at omtale en Virksomhed, som utvivlsomt sorterer under mig. Jeg vil oplæse hans Omtale deraf, for at man ikke skal sige, at jeg har forvrænget Ordene. Det lyder saaledes: „Jeg ved vel, at Regeringen stoler paa sine Magtmidler. Den har Militæret i Orden, ikke sandt? Jeg kender udmærket godt de Forberedelser, der er gjort, jeg ved meget vel, at man tror at være i Orden saaledes, at naar Uvejret bryder løs, sender man sine Automobiler, besatte med Mandskab, ud i Byen, har Kuglesprøjter opstillet, o. s. v. Det hele er planlagt, jeg ved det meget vel. Men jeg siger til de Herrer, medens det endnu er Tid: Vær forsigtige med den Provokation, der ligger i de Forberedelser, som foretages, og stol ikke, naar det kommer til Stykket, alt for meget paa Militæret; det har før kunnet skuffe de styrende“.

Jeg maa først hertil gøre den Bemærkning, at jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem, som har været Minister fra 30. September 1916 til 30. Marts 1920, altsaa i 3½ Aar, her kaster sig over Militæret. Han siger jo selv, at han kender alting, han ved, hvordan Aftalerne er; jeg forstaar ikke, at han trods det kaster sig over Militæret, at han ikke i Stedet kaster sig over den, Forholdet hører ind under, nemlig Justitsministeren. Thi det er en gammel Ordning mellem Politiet og Militæret, at naar Politiet i en vanskelig Situation ikke kan klare Sagen, rekvirerer det Militær. Det er noget, som sker under Justitsministerens Ansvar. Jeg er vis paa, at min ærede Forgænger vil bekræfte, at det sker under Justitsministerens Ansvar. Det er klart, at naar Politiet i en vanskelig Situation ikke kan magte Forholdene, maa det rekvirere Militæret. Men det er Politiet, som har Ansvaret, absolut ikke Militæret. Militæret har den Pligt at efter-